

Végül csak a test

Látó, 2011. január

Nyilvánvaló, hogy fröcsköl és csöpög,
folyik sötéten, s bugyborékol közben,
egy-egy elágazásnál visszahökken,
majd átszivárog a csontok között,

meggyűl megint, és megpróbál a fényre
kitörni forró alagutakon
a lélek: vér, nyál, könny, húgy és takony
csupán, bekúszik mindenféle repedésbe,

vagy könnyű páráként felszáll a mennybe,
és itt lent csak valami ragacsos
anyag marad helyette, maszatos

s pontatlan emlék arról, hogy ki lenne,
ha lenne még, de végül csak a test
ad formát s tartást: az üres kereszt.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Markó Béla

Látó Szépirodalmi Folyóirat